

NE ZÁKLADNÁM

Zpravodaj nezávislé občanské iniciativy NE ZÁKLADNÁM č2 08/03/07

OBSAH:

Úvodem

Ze života Iniciativy

Přehled akcí

Z dopisů Iniciativě

Součást celosvětového procesu občanské neposlušnosti / Milan Valach

Argumenty

Evropa, NATO a základny USA: nedůvěra a výhrady

Obrání základny Evropu?

Dokumentace

Severoatlantická smlouva

Přehled akcí:

Nejbližší plánované akce

- Čtvrtek 15. března, Ostrava, Jiráskovo nám., od 16 hod.: manifestace organizovaná ostravskou skupinou Ne základnám.

- 17. až 25. března „Celoevropský týden akcí proti rasismu“ (výročí masakru v jihoafrickém Sowetu 1960 a vpádu do Iráku 2003) - stovky nejrůznějších akcí ve všech státech Evropy. V Praze pořádá Iniciativa za sociální fóra s dalšími organizacemi mj. následující akce. (Bližší informace na <http://isf.sopka.info>.)

- o Už v pátek 16. března, Vítězné náměstí, metro A, od 17 do 22 hodin: Street party proti rasismu, válkám a základnám „Černí, bílí, spojme síly!“.

- o Sobota 17. března, od 14 do 16 hodin: Pochod proti válkám, základnám a rasismu z Václavského náměstí k ambasádě USA (sraz „u koně“). Promluví mj. poslanec Evropského parlamentu Jaromír Kohlíček.

- o Sobota 17. března od 16.30 do 18.30 hodin v aule Tyršova domu, Praha 1, Újezd 450:3: České sociální fórum. Mítink proti radarové základně s Lubomírem Brožkem z českého PEN klubu. Seminář Fair Trade versus Free Trade s ing. Wilmerem Castillo A., Asociación de residentes Bolivianas (AR-BOL). Seminář „Nové asociální zákony“ (Zákon o sociálních službách, Zákon o hmotném a existenčním minimu, Zákon o hmotné nouzi).

- Sobota 17. března, Praha, Palackého náměstí, 17 hod.: Demonstrace iniciativy Ne základnám ke 4. výročí útoku na Irák. Od 16 hod. možnost podepisování petice za referendum o radarové základně, po demonstraci přesun na Staroměstské náměstí.

- Sobota 17. března, Praha, Staroměstské náměstí, od 19 hodin Symbol míru, pořádá Humanistické hnutí. Zapálení loučí současně v desítkách měst po celém světě

Úvodem

Zkrátka, 19 března, uplyne osm let ode dne, kdy Česká republika přistoupila k Organizaci Severoatlantické smlouvy. Protože naším členstvím v NATO často a neprávem argumentují příznivci zřízení radarové či raketové základny USA na území ČR, uvádíme v dokumentační části plné znění smlouvy.

Jak si lze snadno ověřit, její signatáři přijímají jediný ničím nepodmíněný závazek (viz preambule a zejména článek 1): v duchu Charty OSN urovnávat veškeré mezinárodní spory mírovými prostředky a zdržet se hrozby silou nebo použitím síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli OSN. Odlišně je pojat závazek kolektivní bezpečnosti (článek 5): v případě ozbrojeného útoku na některou ze smluvních stran podnikne každá z ostatních stran „takovou akci, jakou bude považovat za nutnou“. To znamená, že Severoatlantická smlouva nezaručuje žádnému státu pomoc při napadení ani nezakládá povinnost takovou pomoc jinému státu poskytnout. Vše závisí na rozhodnutí jednotlivých států.

Stojí za připomenutí že několik dní po našem přistoupení v březnu 1999 zaútočilo NATO na Jugoslávii bez mandátu OSN a tedy v rozporu se samotnou Severoatlantickou smlouvou. Česká republika byla postavena před hotovou věc a nucena k rychlému souhlasu tvrdým nátlakem. Naše obyvatelstvo bylo v drtivé většině proti útoku. Pokus některých ministrů vzepřít se vůli špiček NATO a následné podlehnutí vlády patří k trpkým stránkám historie nové České republiky, o nichž se zatím mlčí.

K nejnovějšímu vývoji v Evropě a NATO: padly další dva oblíbené argumenty příznivců základny. Evropská unie dává od projektu Spojených států ruce pryč a NATO oficiálně prohlašuje premiérovi Topolánkovi, že základna je dvoustrannou záležitostí USA a ČR. Kus po kuse se rozpadá také argument, že antiraketový systém „bude chránit Evropu“. Podrobněji níže.

Rudolf Převrátíl

Co se stalo za uplynulé dva týdny

- 22.2.2007, Praha. Konference „Za Evropu bez základen a jaderných zbraní“, uspořádalo Humanistické hnutí za podpory iniciativy Ne základnám. Vystoupili prezident Evropské humanistické internacionály Giorgio Schulze, prof. Jan Keller, prof. Erazim Kohák, Jan Tamáš.
- 23.2.2007, Praha, Poslanecká sněmovna. Konference k umístění americké radarové základny na území ČR, pořádalo občanské sdružení Vojáci proti válce pod záštitou předsedkyně petičního výboru Poslanecké sněmovny Z. Rubarové-Bejbrové a ve spolupráci s iniciativou Ne základnám. Vystoupili mj. I. Dvořák (sekční šéf na ministerstvu obrany, Jiří Bureš (předseda o.s. Vojáci proti válce), Prof. J. Keller, Prof. O. Krejčí.
- 24.2.2007, Vicenza Itálie. Účast iniciativy Ne základnám na velké manifestaci proti rozšiřování vojenské základny Spojených států (Odhady 120.000 až 200.000 demonstrantů.) Za iniciativu promluvil Jan Tamáš.
- 25.2.2007, Hudlice, Berounsko. Veřejná debata na téma „Radar USA v Brdech ano či ne“, na níž přišli obhajovat základnu senátor Jiří Oberfalzer a poslanec Jan Schwippel (oba ODS). Záštitu nad diskusí měl starosta Hudlic Pavel Hubený, přítomni starosta Jinců Josef Hála, předseda o.s. BRDY-Res Publica Pavel Čámský a zástupci iniciativy Ne základnám. Uvedení dva obhájci základny ostře odmítnuti všemi účastníky diskuse včetně voličů pravice.
- 6.3.2007, Plzeň. Demonstrace plzeňské skupiny iniciativy Ne základnám před Krajským úřadem proti souhlasu rady Plzeňského kraje s vybudováním základny (viz usnesení rady z 23.1.2007). Vystoupení iniciativy na veřejném zasedání krajského zastupitelstva.

Boj za referendum o základně:

Součást celosvětového procesu občanské neposlušnosti

V naší zemi se rozhořivá boj za referendum o americké protiraketové základně. Šokujícím na této události je především to, že iniciativa vychází z řad běžných občanů, kteří nejsou a mnozí z nich ani nechtějí být spojeni s žádnou politickou stranou.

Jev, který je znám např. z Argentiny roku 2001, dorazil nyní i do České republiky. Občané zklamaní stranickou politikou, frustrování přehlížením jejich zájmů a jejich vůle politiky, se rozhodli, že již toho bylo dost. Mají dost jen trpného přihlížení a očekávání, co o nich a bez nich ti nahore zase rozhodnou. Tento proces občanské neposlušnosti je celosvětový a i když jeho česká podoba dosud nemá rozměr argentinského masového hnutí, také zde nemáme hloubku argentinské krize, začíná se mu v mnohém podobat.

Skutečně zde nemáme masové zavírání podniků, krachy bank a nedobytnost vkladů a investic, která vyhnala dosud netečné střední vrstvy do ulic a spojila je s protestním hnutím nezaměstnaných. Náš boj je založen více na předvídavosti než na aktuálním utrpení. Je založen na vysoce pravděpodobném, praktickém jistém odhadu budoucích událostí, které nastanou, pokud zde protiraketová základna vznikne. Je všeobecně známou pravdou, že jejím cílem je nastolení vojenské převahy USA nad tradičním geopolitickým rivalem Moskvou a nad jedním novým, Čínou. Tento pokus o získání převahy povede s logikou vojenské nutnosti k odvetné reakci ze strany zmíněných zemí. Takto se rozběhnou nové závody ve zbrojení se všemi negativními důsledky, které takový vývoj bude mít: růst nebezpečí ozbrojeného konfliktu, astronomické vojenské výdaje, pohlcující peníze, jež by byly naléhavě potřeba jinde, např. na řešení problému globálního oteplování a mnoho dalších.

To jsou dobré důvody pro to, aby se občané postavili aroganci politiků ignorujících jejich většinové mínění a důrazně žádali vypsání referenda k této otázce.

Odpůrci referenda namítají, že takové hlasování bude rozhodováním o věci, o které nejsme a nemůžeme být dostatečně poučeni. Tento argument je ale zcela mylný. Postavení vojenské základny je především politickým rozhodnutím, v němž technické otázky hrají podružnou roli. Je to stejným politickým rozhodnutím, jakým je volba té či oné strany v parlamentních volbách. Pokud někdo hovoří o možné manipulaci občanů při jejich rozhodování v referendu a využívá tento argument k jeho odmítnutí, měl by ještě více odmítat právo občanů volit ve volbách a žádat jeho zrušení. Aniž si to hlasatelé těchto názorů často uvědomují, obhajují ve skutečnosti názor, který zde po 40 let zastával komunistická strana a podle něhož jsme byli příliš nezodpovědnými a v podstatě hloupými občany, kterým nebylo možné svěřit rozhodování o tak závažné věci, jakou je to, kdo bude v následujících čtyřech letech řídit tento stát.

Více jak 17 let od listopadu 1989 je na čase říci: Už dost!

Za brněnskou skupinu Iniciativy Ne základnám: *Milan Valach*.
(Text byl zveřejněn v Britských listech 28.2.2007)

Prosba čtenářům papírové verze: pokud můžete přijímat zpravodaj elektronicky, sdělte prosím redakci svoji e-mailovou adresu. Pomůžete, produkce papírové verze je časově a finančně mnohem náročnější.

Z dopisů Inicativě

V příloze zasíláme petiční listy z obce Chaloupky, okres Beroun. Zastupitelstvo je podepsalo kompletně, nesouhlasí se stavbou. Rovněž ostatní občané jsou z velké většiny proti (přes 90%).

Zastupitelstvo obce Chaloupky (přiloženo plných petičních listů, přes 250 podpisů).

Ráda bych podpořila vaši petici za uspořádání referenda. Vzhledem k tomu, že bydlím v zahraničí, posílám vám touto cestou pouze svůj podpis (stále mám české občanství). Doufám, že se vám podaří přesvědčit dostatek obyvatel Čech a Moravy, že ke svému životu základnu USA opravdu nepotřebují a že jejich život ve skutečnosti není v žádném vykonstruovaném nebezpečí. Přeji vám hodně štěstí a bohatou zásobu argumentů vůči jistým politikům a lobbistům.

M.O., Dánsko

Posílám vám jeden petiční arch, bohužel se víc lidí u nás v práci nenašlo. Nevím, jestli mají strach, či je jim to jedno. Fakt je, že současně vyvěšenou petici „Jsme pro základnu“ nepodepsal nikdo.

J.D., Čepí

Rokycany jsou velmi blízko míst, kde by radar měl stát. Starosta města (ODS) zde také uspořádal „vysvětlovací“ akci a to ústy krajského hejtmána Zimmermana za účasti senátora Szefciga. Argumentace pro radar byla více než trapná a lidé dali jasně najevo své nesouhlasné stanovisko. Starosta pak přislíbil další kolo a to poté, co bude k dispozici více informací. Přesto se obávám, že si „mocní“ nakonec udělají stejně to, co budou chtít. Jsem přesvědčen, že je zapotřebí udělat vše co je možné k tomu, aby se přítomnosti radaru v ČR zabránilo.

O.P., Rokycany

V příloze zasílám jménem základní organizace KSČM a Klubu českého pohraničí Novohradsko podepsané petice za uspořádání referenda o umístění radarové základny na území ČR. Kromě toho jsme odeslali do tisku náš nesouhlas ve jménu občanů města Nové Hrady. Přijměte alespoň těchto pár řádků k posílení odporu lidí proti záměrům vlády ČR. Vážím si vaší obětavé práce – vydržte!

J.D., Nové Hrady

Zasílám několik podepsaných petičních archů k vyhlášení referenda. Akci jsme zorganizovali jako místní organizace ČSSD v Chodově na Karlovarsku a u lidí se setkala se značným zájmem. Hodně úspěchů vaší občanské iniciativě.

T. H. Chodov

Pro případné doplnění informací vám zasílám kopie části korespondence, kterou vedu od roku 2002 v záležitosti základny. Z ní vyplývá potvrzení účasti sociálnědemokratické vlády na zahájení celého projektu. Domnívám se, že by zejména pánové Tvrdík a Špidla měli řádně vysvětlit, co je k tomu vedlo. Vaši petici jsem podepsala a sleduji akce, které pořádáte, zejména současný zrod center v Brně a Ostravě, blíž mému bydlišti. Přesto si myslím, že nejdůležitější pro úspěch bude reakce Prahy. Přeji hodně sil a úspěchů.

A.H., Rožnov pod Radhoštěm. (Pisatelka je učitelka dějepisu a archivářka.)

Argumenty:**Evropa, NATO a základny USA: nedůvěra a výhrady**

Oblíbené argumenty českých příznivců základny USA tvrdící, že se americký systém logicky a přirozeně stane základem protiraketové obrany Evropy či NATO, utrpěly v posledních dvou týdnech tolik úderů, že je už nelze brát vážně. Odpovědní politikové evropských států, včetně Německa jako nynější předsednické země EU, vyjadřují obavy z opětovného rozštěpení Evropy a EU na západní a východní část, což by mohlo vážně zkomplikovat nebo znemožnit její další integraci. Nové informace stále zřetelněji ukazují, že systém, který má být umístěn v Česku a Polsku, není určen k ochraně Evropy. Odmítá se tvrzení o severokorejské nebo iránské hrozbě. V pozadí pak je zatím nevyslovaný, ale o to úpornější spor o to, kdo by případnému společnému antiraketovému systému velel. Vlivní členové NATO si nepřejí, aby bylo velení v rukou USA; Spojené státy naopak s ním počítají. Pokud česká vláda půjde dále slepě na ruku administrativě USA, hrozí nám izolace.

Výhrady z Německa

(viz Spiegel 5.3., Briské listy 6.3.2007)

„Otázky raketových obranných systémů musí být důkladně zkoumány. Dotýkají se vážně vztahů Evropy k NATO a tím také Německa k Rusku. Jako Evropané nesmíme obavy Moskvy beze všeho odmítat. V každém případě jsou nutné rozhovory. Nesmíme dopustit, aby byl kvůli raketové obraně proti Iránu a Severní Koreji poškozen vztah Evropy k Rusku.“
Edmund Stoiber, předseda konzervativní Křesťansko-demokratické unie

„Zdůvodnění Američanů pro obranné rakety je lživé. Ani Polsko ani Česko nejsou Severní Koreou anebo Iránem ohro-

ženy. Ve skutečnosti jsou tyto americké systémy namířeny proti Rusku. Souhlas polské a české vlády je – a je také tak míněn – provokací proti Rusku a signálem proti Evropskému společenství. Je poháněn nacionalistickými motivy. Němečtí představitelé nad tím nemohou přejít k dennímu pořádku.“

Jürgen Trittin, přední představitel Německé strany zelených, poslanec Německého spolkového sněmu „Vidím tu značné nebezpečí. Oznámení Česka, Polska a USA o umístění raketového obranného systému v Evropě povede k novým závodům ve zbrojení. Kritika ruského prezidenta by měla být brána vážně, protože je oprávněná. Německo převzalo předsednictví Evropské unie. To znamená, že se musí Angela Merkelová i v této otázce chopit vedení.“

Guido Westerwelle, předseda liberální strany Svobodných demokratů

„Musíme spolu hovořit a nikoliv si stavět vzájemně pod nos rakety. To není žádná budoucnost hodná odpověď, tak se můžeme velice rychle dostat opět do fáze studené války. Namísto řinčení šavlemi potřebujeme dialog, i kdyby docházelo při rozhovorech občas k neúspěchu.“

Kurt Beck, předseda Sociálně demokratické strany Německa

Hlas z Norska

(Právo 23.2.2007)

„Během připravovaných porad v rámci NATO budeme zastávat stanovisko, že odmítáme ten druh protiraketové obrany, který USA v Evropě plánují,“ řekla norskému listu Aftenposten ministryně obrany Anne-Grete Strömová-Erichsenová. Norsko je podle ní k věci „velmi skeptické“, protože takové systémy v sobě skrývají nebezpečí nových závodů ve zbrojení. Ministryně soudí, že Norsko nezůstane s tímto postojem v Alianci osamoceno.

... a z Ukrajiny (Právo 28.2.2007)

Rozhodnutí o umístění protiraketového deštníku v Evropě může být učiněno jen při dialogu západní a východní Evropy. V úterním vydání [27.2.] německého listu Handelsblatt to uvedl ukrajinský premiér Viktor Janykovič. „Evropa nesmí být znovu rozdělena jako před válkou v Iráku,“ prohlásil premiér s tím, že rozmístění systému by mělo být prodiskutováno se všemi včetně Ukrajiny a Ruska. Polský souhlas s rozmístěním podle Janykoviče dvoustranným vztahům Varšavy s Kyjevem „nepomohl“.

Vedoucí představitelé NATO a EU Topolánkovi: radar je věcí Česka a Spojených států

Nikoli tedy společným projektem NATO nebo EU. Podle informací ČTK a tisku (např. Právo 6.3.2007) řekl generální tajemník NATO Jaap de Hoop Scheffer českému premiérovi Miroslavu Topolánkovi, že „jednání o americké protiraketové základně je dvoustrannou záležitostí mezi USA a oslovenou zemí.“ Totéž řekl Topolánkovi vysoký představitel Unie pro společnou bezpečnostní a zahraniční politiku Javier Solana.

Další studená sprcha, tentokrát z Lucemburska

Tentýž zdroj uvádí zprávu agentury Reuters, podle níž americký plán vyvolal neshody mezi americkými spojenci. Lucemburský ministr zahraničí Jean Asselborn záměr napadl jako hrozbu, která by mohla vyvolat nové napětí ve vztazích s Ruskem. „Je pro mne nepochopitelné, že po konci 20. století a pádu Berlínské zdi by kdosi zase mohl spustit eskalaci,“ prohlásil Asselborn v narážce na obavy, že Moskva by mohla odpovědět namířením více raket na Evropu.

Ochrání základny Evropu? Zřejmě ne.

Ředitel americké Agentury pro protiraketovou obranu generál Henry Obering prohlásil nedávno pro francouzský list Le Monde: „Co systém pokryje, až budou místa v Polsku a v ČR hotova, je tajná informace. Ale všechny spojenecké země, které to budou potřebovat, budou kryty před hrozbou raket středního doletu.“ (Zdroj: Právo 23.2.2007). Jako obvykle pečlivě formulované prohlášení, které zodpovídá mnohem méně otázek, než jich vyvolává.

Jasná odpověď: rozsah antiraketového deštníku je tajný.

Závažné otevřené otázky: jaká je Oberingova definice raket středního doletu? V této věci panuje dost nejasností. Kdo rozhodne, kdo bude potřebovat ochranu před těmito raketami a jakou? Poskytne tuto obranu samotný systém USA instalovaný v Polsku a ČR?

Něco jasna vnesl do těchto otázek v posledních dnech místopředseda Zelených Ondřej Liška, který po svém návratu ze Spojených států Právu (3.3.) prohlásil: „... Tak jak je [tento systém] nabízen, nemá chránit primárně Evropu a možná nemá vůbec chránit Evropu. Z toho, co jsem se dozvěděl v USA, jasně vyplývá, že systém za určitých podmínek, které ale nejsou součástí tohoto návrhu, by mohly chránit i část Evropy. Ale v současné době tomu tak není.“

Tato slova potvrzují stanovisko, které iniciativa zastává na základě dostupných technických informací od samého začátku. Systém, který by měl být instalován v Polsku a ČR, by sám o sobě tyto země neochránil. Je určen na ochranu USA, v určitých situacích a za určitých podmínek by snad mohl chránit severozápadní okraj Evropy – dejme tomu radarové stanice v britském Fylingdales a na severu Grónska v Thule. Většinu Evropy nikoli.

Dokumentace**Severoatlantická smlouva**

Byla přijata ve Washingtonu 4. dubna 1949, Česká republika k ní přistoupila 12. března 1999.

Organizace Severoatlantické smlouvy (NATO) má v současnosti 26 členů. Zakládajícími členy jsou Belgie, Dánsko, Francie, Island, Itálie, Kanada, Lucembursko, Nizozemí, Norsko, Portugalsko, Spojené království a Spojené státy. Později k NATO přistoupilo Řecko a Turecko (1952), Německo (1955), Španělsko (1982), Česká republika, Maďarsko, Polsko (1999), Bulharsko, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Rumunsko, Slovensko a Slovinsko (2004). Volnější formy spolupráce má NATO s dalšími 25 zeměmi, vstup do NATO prohlásilo za svůj cíl 10 z nich.

Text smlouvy (© 2004 Ministerstvo obrany ČR)

Severoatlantická smlouva (Washington D.C., USA, 14. dubna 1949)

Strany této smlouvy znovu potvrzují svoji víru v cíle a zásady Charty OSN a svoji touhu žít v míru se všemi národy a všemi vládami. Jsou odhodlány hájit svobodu, společné dědictví a kulturu svých národů, založenou na zásadách demokracie, svobody jednotlivce a právního řádu. Jejich snahou je podporovat stabilitu a blahobyt národů v severoatlantickém prostoru. Jsou rozhodnuty spojit své úsilí o kolektivní obranu a zachování míru a bezpečnosti. Proto se dohodly na této Severoatlantické smlouvě:

ČLÁNEK 1

Smluvní strany se zavazují, jak je uvedeno v Chartě OSN, urovnávat veškeré mezinárodní spory, v nichž mohou být účastny, mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožen mezinárodní mír, bezpečnost a spravedlnost, a zdržet se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo použití síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli OSN.

ČLÁNEK 2

Smluvní strany budou přispívat k dalšímu rozvoji mírových a přátelských mezinárodních vztahů posilováním svých svobodných institucí, usilováním o lepší porozumění zásadám, na nichž jsou tyto instituce založeny, a vytvářením podmínek pro stabilitu a blahobyt. Budou usilovat o vyloučení konfliktu ze své mezinárodní hospodářské politiky a budou podporovat hospodářskou spolupráci mezi všemi smluvními stranami jednotlivě nebo společně.

ČLÁNEK 3

Aby bylo co nejučinněji dosaženo cílů této smlouvy, budou smluvní strany jednotlivě i společně stálo a účinnou svépomocí a vzájemnou výpomocí udržovat a rozvíjet svoji individuální i kolektivní schopnost odolat ozbrojenému útoku.

ČLÁNEK 4

Smluvní strany budou společně konzultovat vždy, když podle názoru kterékoli z nich bude ohrožena územní celistvost, politická nezávislost nebo bezpečnost kterékoli smluvní strany.

ČLÁNEK 5

Smluvní strany se dohodly, že ozbrojený útok proti jedné nebo více z nich v Evropě nebo v Severní Americe bude považován za útok proti všem, a proto se dohodly, že dojde-li k takovému ozbrojenému útoku, každá z nich, uplatňujíc právo na individuální nebo kolektivní sebeobranu uznané článkem 51 Charty OSN, pomůže smluvní straně nebo stranám takto napadeným tím, že neprodleně podnikne sama a v součinnosti s ostatními stranami takovou akci, jakou bude považovat za nutnou, včetně použití ozbrojené síly, s cílem obnovit a zachovat bezpečnost severoatlantického prostoru. Každý takový útok a veškerá opatření učiněná v jeho důsledku budou neprodleně oznámena Radě bezpečnosti. Tato opatření budou ukončena, jakmile Rada bezpečnosti přijme opatření nutná pro obnovení a zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

ČLÁNEK 6

Pro účely článku 5 se za ozbrojený útok na jednu nebo více smluvních stran pokládá ozbrojený útok - na území kterékoli smluvní strany v Evropě nebo Severní Americe, na alžírské departementy Francie, na území Turecka nebo na ostrovy pod jurisdikcí kterékoli smluvní strany v severoatlantickém prostoru severně od obratníku Raka; na ozbrojené síly, lodě či letadla kterékoli smluvní strany, jež se nacházejí na těchto územích nebo nad nimi nebo na kterémkoli jiném území v Evropě, kde byla umístěna okupační vojska kterékoli smluvní strany v den vstupu této smlouvy v platnost, nebo ve Středozemním moři nebo v severoatlantickém prostoru severně od obratníku Raka.

ČLÁNEK 7

Tato smlouva se nedotýká a nebude žádným způsobem vykládána, jako by se dotýkala práv a povinností smluvních stran, které jsou členy OSN, vyplývajících z Charty, ani základní odpovědnosti Rady bezpečnosti za zachování světového míru a bezpečnosti.

ČLÁNEK 8

Každá ze smluvních stran prohlašuje, že žádné její současně platné mezinárodní závazky vůči kterékoli jiné smluvní straně nebo kterémukoli třetímu státu nejsou v rozporu s ustanoveními této smlouvy, a zavazuje se, že nepřijme žádný mezinárodní závazek, který by byl s touto smlouvou v rozporu.

ČLÁNEK 9

Smluvní strany tímto zřizují Radu, v níž bude každá z nich zastoupena, aby projednávala věci týkající se plnění této smlouvy. Rada bude organizována tak, aby se mohla kdykoli pohotově sejit. Rada zřídí takové pomocné orgány, jaké

mohou být potřebné; zejména ihned zřídí výbor pro obranu, který bude doporučovat opatření nutná k plnění článků 3 a 5.

ČLÁNEK 10

Smluvní strany mohou na základě jednomyslného souhlasu vyzvat kterýkoli jiný evropský stát, který je schopen napomáhat rozvoji zásad této smlouvy a přispět k bezpečnosti severoatlantického prostoru, aby přistoupil k této smlouvě. Každý takto vyzvaný stát se může stát smluvní stranou tím, že uloží u vlády Spojených států amerických svoji listinu o přistoupení. Vláda Spojených států amerických vyrozumí každou ze smluvních stran o uložení každé takové listiny o přistoupení.

ČLÁNEK 11

Tato smlouva bude ratifikována a její ustanovení budou smluvními stranami plněna v souladu s jejich ústavními postupy. Ratifikační listiny budou uloženy co nejdříve vládou Spojených států amerických, která uvědomí všechny ostatní signatáře o každém uložení. Smlouva vstoupí v platnost mezi státy, které ji ratifikovaly, jakmile budou uloženy ratifikační listiny většiny signatářů, sestávající z ratifikačních listin Belgie, Francie, Kanady, Lucemburska, Nizozemska, Spojeného království a Spojených států, a pro další státy smlouva nabude účinnosti dnem uložení jejich ratifikačních listin.

ČLÁNEK 12

Poté co bude smlouva v platnosti deset let, nebo kdykoli později, se smluvní strany, jestliže o to některá z nich požádá, poradí o revizi smlouvy, přičemž vezmou v úvahu faktory ovlivňující mír a bezpečnost v severoatlantické oblasti včetně vývoje světových i regionálních uspořádání podle Charty OSN pro zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

ČLÁNEK 13

Po dvaceti letech platnosti smlouvy může kterákoli smluvní strana odstoupit od smlouvy rok poté, co podá oznámení o odstoupení vládě Spojených států amerických, která vyrozumí vlády ostatních smluvních stran o každém oznámení o odstoupení.

ČLÁNEK 14

Tato smlouva, jejíž anglické i francouzské znění mají stejnou platnost originálu, bude uložena v archivu vlády Spojených států amerických. Řádně ověřené kopie budou touto vládou předány vládám ostatních signatářů.

PŘIDEJTE SE K INICIATIVĚ NE ZÁKLADNÁM

Iniciativa Ne základnám vznikla v srpnu 2006 jako reakce na zprávy o jednáních, která za zády občanů vedou někteří politici a vysocí státní úředníci.

V Iniciativě je sdruženo na 50 organizací, které usilují o vypsání referenda v otázce výstavby radarové či raketové základny USA na našem území.

Součástí snah Iniciativy je podporovat veřejnou debatu o problematice základen a šířit argumenty proti jejímu vybudování.

Iniciativa Ne základnám je nadstranická platforma, která je otevřena jak všem organizacím, tak i jednotlivcům, kteří souhlasí s jejími cíli. Veškerá naše činnost je založena na dobrovolnosti, nejsme dobře placení poradci či lobbisté. Pomoz nám i ty s hnutím proti základnám!

Co můžu dělat?

- * podepište petici a rozšiřte ji ve svém okolí či poskytněte místo kam mohou lidé přijít petici podepsat
- * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám
- * pomozte s propagací Iniciativy (internet, šíření letáčků...)
- * poskytněte tisk či kopírování materiálů
- * pomozte s webovými stránkami (grafika, programování...)
- * založte místní skupinu Iniciativy a uspořádejte akci na podporu hnutí proti základnám (projev na náměstí, koncert, debata...)
- * **kontaktujte nás**, přijďte na schůzku Iniciativy

Zpravodaj občanské iniciativy NE ZÁKLADNÁM. Kontakt na redakční kolektiv: rudolf@prevratil.cz. Grafická úprava Jan Májíček. Zpravodaj vychází zhruba jednou za dva týdny v elektronické podobě i na papíře a je určen všem příznivcům a aktivistům iniciativy Ne základnám. Solidární příspěvek na produkci výtisku 5 Kč. Přetisk, další množení a šíření, příp. i jiné využívání pro cíle iniciativy vítáno, prosíme informovat o něm redakci.

Kontakt na iniciativu: www.nezakladnam.cz, info@nezakladnam.cz